

РЕШЕНИЕ

№ 3308

гр. София, 19.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав,
в публично заседание на 09.05.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Анжела Савова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **11337** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.203 и сл. АПК, вр. с чл.1 от ЗОДОВ.

Образувано е по искова молба на Н. Б. А. от [населено място] срещу Столична дирекция на вътрешните работи за заплащане на обезщетение за претърпени неимуществени вреди в размер на 20 000 лева вследствие отмяна на Заповед № УРИ-5392 ПАМ-1170/06.06.2022 година на Началник сектор „ Незаконна миграция“ при отдел „ миграция- СДВР, с която принудително е настанен в СДВНЧ чужденецът на 06.06.2022 година за периода от 06.06.2022 година до 28.06.2022 година, ведно със законната лихва върху сумата , считано от датата на влизане на решението в сила 28.07.2022 година до окончателното изплащане на сумата .

В исковата молба се твърди, че ищецът вследствие на издадената Заповед за принудително настаняване в СДВНЧ, където е престоял 22 дни е претърпял неимуществени вреди, породени от ужасните условия на живот, бил е психически сринал, претърпял е унижение и срам, тъй като в този дом са настанени много чужди граждани, предимно такива опитващи се незаконно да преминат през територията на РБ, някои дори с агресивно поведение, бил е принуден да съжителства с тях, не разбирал езика, който говорят, бил е непрекъснато следен чрез монтираните записващи устройства- видеокамери в самите стаи, не имал достъп до външния свят, входната врата на стаята се е заключвала всяка вечер и не е имал достъп до течаща вода и за физиологични нужди всяка вечер, а в стаята, в която е бил

настанен с доста непознати хора за него извън капацитета е имало бълхи, дървеници и хлебарки и не съответствала на елементарни условия на живот, като по този начин са му нарушени основни права по ЕКЗПЧОС, изпитвал е силно притеснение, че приятелката му, с която живее на семейни начала, ще го изостави заради настаняването му в този дом за чужди граждани и фактът на отмяната на Заповедта по никакъв начин не може да заличи преживяното от него. Иска се да бъде осъден ответникът да заплати посочените суми. Претендират се и сторените по делото разноски.

В съдебно заседание ищецът- Н. Б. А. редовно уведомен при условията на чл.138,ал.2 АПК, не се явява. Исковата му молба се поддържа от адвокат Х. и адвокат М., редовно упълномощени, които заявяват претенция за присъждане на разноски. Съображения относно основателността и доказаността на иска за обезщетение развиват и в представените по делото писмени бележки.

Ответникът по иска - СДВР редовно уведомен при условията на чл.138,ал.2 АПК се представлява от юрисконсулт Д. редовно упълномощена, която оспорва исковата молба по основание и по размер и моли да бъде отхвърлена. Заявява претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение и моли да бъде редуцирано по реда на чл.78,ал.5 ГПК.

СГП редовно уведомена при условията на чл.138,ал.2 АПК, се представлява от прокурор Д., който намира исковата претенция за недоказана и неоснователна и моли да бъде отхвърлена.

Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите и възраженията на страните, при условията на чл.142, ал.1 АПК, вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

Със Заповед № УРИ-5392 ПАМ-1170/06.06.2022 година на Началник сектор“ Незаконна миграция“ при Отдел“ Миграция“ към СДВР Н. Б. А. е принудително настанен в Специален дом за временно настаняване в СДВНЧ при Дирекция“ Миграция“ за срок не повече от 6 месеца.

Ищецът фактически е настанен в СДВНЧ на 06.06.2022 година.

С Решение № 4361/28.06.2022 година, постановено по адм. дело № 5709/2022 година по описа на АССГ е отменена Заповедта за принудително настаняване в СДВНЧ на чужденеца Н. Б. А..

Решението на АССГ е влязло в сила на 28.07.2022 година.

От показанията на свидетеля С.- приятел на ищеца се установява как се е чувствал ищецът, как е получил тикове от стреса, каква е била храната в СДВНЧ, и че се е разделили с годеницата му затова, че ищецът няма документи не могат да сключат граждански брак.

С оглед на така установената фактическа обстановка, Административен съд, подадена от легитимирана страна и при наличие на правен интерес от предявяване. Разгледана по същество, същата се явява недоказана и неоснователна. Съображенията за това са следните:

Съгласно чл.7 от Конституцията на РБ държавата отговаря за вреди, причинени от незаконни актове или действия на нейни органи и длъжностни лица.Разпоредбата се съдържа в глава първа на [Конституцията](#), посветена на основните начала за държавно устройство, но същата не е пряк път за защита. Тя прогласява основен принцип, осъществяването на който трябва да се уреди със закон. Такъв закон е Законът за

отговорността на държавата и общините за вреди. ЗОДОВ разграничи отговорността на два вида- отговорност за дейност на администрацията и отговорност за дейност на правозащитни органи, като в чл. 1.ал.1 от ЗОДОВ е посочено, че държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. По силата на алинея втора,исковете по ал.1 се разглеждат по реда,установен в [Административно процесуалния кодекс](#), като местната подсъдност се определя по [чл. 7, ал. 1](#) -искът за обезщетение се предявява пред съда по мястото на увреждането или по настоящия адрес или седалището на увредения срещу органите по [чл. 1, ал. 1](#) и [чл. 2, ал. 1](#), от чиито незаконни актове, действия или бездействия са причинени вредите.

В разпоредбата на чл.203 АПК е регламентиран редът за предявяване на искове за обезщетения, а за неуредените въпроси за имуществената отговорност се прилагат разпоредбите на Закона за отговорността на държавата и общините за вреди,причинени на граждани и юридически лица. Съгласно [чл. 4 от ЗОДОВ](#) длъжното обезщетение е за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането. Отговорността е обективна и не е обвързана от наличието или липсата на вина у длъжностното лице, пряк причинител на вредите. Елемент от фактическия състав на отговорността на държавата е установяване незаконосъобразността на акта, действието или бездействието на държавния орган - т. е. ако изобщо не са регламентирани в закона, или ако противоречат на материално правни и процесуални норми. Отговорността не се презумира от закона, затова в тежест на ищеца е да установи наличието на кумулативно изискуемите се предпоставки за отговорността по [чл. 1 от ЗОДОВ](#)-незаконосъобразен акт, отменен по съответен ред, действие или бездействие на административен орган по повод изпълнение на административна дейност, настъпила вреда, причинна връзка между отменения акт, действие или бездействие и вредата. При липсата на който и да било елемент от фактическия състав не може да се реализира отговорността по чл.1 от ЗОДОВ. Съгласно чл.205 от АПК,искът за обезщетение се предявява срещу юридическото лице,представявано от органа,от чиито незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинените вреди

От така очертаната разпоредба е видно, че искът е осъдителен и с него се цели възмездяване на лицето, претърпяло вреди вследствие на незаконосъобразни актове, действия и бездействия. Но отговорността на държаната не е безусловна. За да бъде ангажирана, то следва да бъдат налице визираните в чл.1 от ЗОДОВ предпоставки-незаконосъобразен акт, действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата, при или по повод изпълнение на административна дейност, отменени по съответния ред ,вредата от такъв административен акт, причинна връзка между постановения незаконосъобразен акт, действие или бездействие и настъпилия вредоносен резултат. Съгласно [Тълкувателно решение № 3 от 22.04.2005 г. по т.гр. дело № 3/2004 г.](#) на ОСГК на ВКС: "Обезщетение за вреди от незаконни административни актове, може да се иска след тяхната отмяна с решение на съда, като унищожаване, а при нищожните - с констатиране на нищожността в самия процес по обезщетяване на вредите. Когато вредите произтичат от фактически действия или бездействия на администрацията, обезщетението за тях може да се иска след признаването им за незаконни, което се установява в производството по обезщетяването. В първия случай вземането за обезщетение за вреди става изискуемо

от момента на влизане в сила на решението, с което се отменя незаконния административен акт. В случай, че вредите произтичат от нищожен акт - от момента на неговото издаване.

В РЕШЕНИЕ № 333 ОТ 13.01.2014 Г. ПО АДМ. Д. № 1253/2013 Г., III ОТД. НА ВАС е посочено, че "Нормата на [чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ](#) не прави разграничение от какъв незаконосъобразен административен акт следва да са причинени вредите, за да възникне субективното право на увреденото лице на обезщетение на това основание. Материалноправната активна легитимация за ищеца произтича от факта на понесените върху правната му сфера вреди вследствие от действието на противоправния нормативен акт. Правопораждащият субективното право на обезщетение юридически факт е настъпилата в правната сфера на гражданина вреда, вследствие от незаконосъобразния административен акт. Корелативно от този момент възниква отговорността на държавата за тяхната обезвреда - пасивната материалноправна легитимация. От обективна страна също така отговорността на държавата по [чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ](#), вр. [чл. 7 от КРБ](#) не възниква и държавата не дължи обезщетение, ако са налице вреди, но те са причинени от административен акт, който не е противоправен. Принципът на правовата държава /[чл. 4, ал. 1 от КРБ](#) не допуска да е налице период от време - между възникването на вредите и решението за отмяна, през който гражданинът да търпи вреди и да няма субективно право да ги обезщети, а държавата да няма отговорност да ги овъзмезди чрез заплащане на обезщетение. Това не е допустимо нито в областта на гражданското право, нито в областта на административното право. Правото на обезщетение възниква от момента на увреждането, което е в резултат от действие на акт, противоречащ на закона. От възникване на правото на обезщетение възниква отговорността на държавата. Активната процесуална легитимация, отнасяща се до упражняване на възникналото вече субективно право, за разлика от самото субективно право възниква от момента на отмяната на административния акт като незаконосъобразен. [Член 204, ал. 1 от АПК](#), който сочи, че искът може да се предяви след отмяната на административния акт по съответния ред, регламентира само активната процесуална, но не и материалноправна легитимация.

Предявен след отмяната на акта по съответния ред, искът цели да обезщети вреди, възникнали преди това, възникнали по време на действието на акта, от момента на тяхното причиняване. В подкрепа на това становище е следното обстоятелство: когато нормативният акт страда от толкова тежък порок, водещ до неговата нищожност, предварителна отмяна не е необходима, нито е необходимо предварително обявяване на нищожността".

В настоящия случай искът е насочен срещу надлежен ответник - СДВР, който е юридическо лице и надлежен пасивно легитимиран ответник по иска. Това е така, защото длъжностното лице, издало Заповедта за принудително настаняване в СДВНЧ - Началник сектор "незаконна Миграция при Отдел "миграция" СДВР, но самият Началник сектор не е юридическо лице, а административен орган.

Съгласно сега действащия ЗМВР - чл.37-Главните дирекции, областните дирекции, дирекция "Миграция", дирекция "Международни проекти", дирекция "Управление на собствеността и социални дейности", дирекция "Специална куриерска служба", А. на МВР и Медицинският институт са юридически лица/ при съобразяване с обстоятелството, че СДВР има статут на областна дирекция на МВР. В подкрепа на

това е и чл.9,ал.2 от Правилника за устройството и дейността на МВР- сочища, че областната дирекция на МВР в С.-град се нарича Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР). Наред с това, чл.42,ал.1 от ЗМВР визира, че областните дирекции на МВР се създават на териториален принцип, като районите им на действие се определят с акт на Министерския съвет по предложение на министъра на вътрешните работи.Областните дирекции са основни структури на МВР за осъществяване на дейностите по чл. 6, ал. 1, т. 1 - 3, 6 – 9. В областните дирекции на МВР може да се създават отдели, сектори, районни управления (РУ), участъци и други звена от по-нисък ранг в зависимост от задачите и дейността им, районните управления в областните дирекции на МВР се създават със заповед на министъра на вътрешните работи. Пасивно легитимирани по тези искове са съответните държавни органи - юридически лица, а не техните териториални поделения или обособени структури без правосубектност,тъй като по исковете за обезщетяване на вреди, причинени на граждани, пасивно легитимиран е държавният орган, с който длъжностното лице, причинител на вредата, е в трудови или служебни правоотношения.Отговорността на държавния орган се обосновава с качеството му на възложител на работата, която се извършва в негов интерес, и с правото му на подбор на съответните длъжностни лица за изпълнение на определени трудови или служебни функции. Към момента на издаване на Заповедта за принодтлено настаняване на ищеца в СДВНЧ действащият ЗМВР също не е предвиждал качеството на юридическо лице на съответния Началник сектор, а СДВР е била юридическо лице/ аргумент от разпоредбата на чл. 14,ал.2 от ЗМВР-Областните дирекции на МВР са юридически лица/ при съобразяване с обстоятелството, че СДВР има статут на областна дирекция на МВР и в този смисъл няма промяна в юридическото лице, което следва да бъде пасивно легитимирано като ответник по иска.

Събраните по делото доказателства сочат, че ищецът претендира заплащане на обезщетение за претърпени неимуществени вреди, вследствие отмяната на Заповед за принудително настаняване в СДВНЧ № УРИ №5392ПАМ-1170/06.06.2022 година на Началник сектор „ Незаконна миграция“ при Отдел“ Миграция“ СДВР, която Заповед е отменена с влязло в сила Решение по адм. дело №5709/2022 година по описа на АССГ, влязло в сила на 28.07.2022 година, но неимуществените вреди, които е понесъл ищецът са възникнали от датата на издаване на Заповедта за принудително настаняване в СДВНЧ- 06.06.2022 година до 28.06.2022 година/като на дата 06.06.2022 година ищецът фактически е настанен в СДВНЧ/ видно от Протокола за фактическо настаняване в СДВНЧ/, а ответникът по иска не оспорва крайната дата- 28.06.2022 година.

Отговорността, съобразно фактическите състави на ЗОДОВ следователно е резултат от незаконосъобразно осъществяване на публични функции-административни и правозащитни от органите на държавата ,общините и съдебната власт. Спазването на законността и защитата на правопорядъка, като израз на принципа на върховенството на закона, е задължение на всички длъжностни лица и органи на публичната власт. Задълженията, които законите възлагат на административните органи в тази насока са свързани, освен с издаване на индивидуални, общи и нормативни административни актове чрез упражняване на правоприлагаща и нормотворческа дейност и с налагане на административни наказания.

В настоящия случай, от приложените от страна на ищеца писмени доказателства е видно, че е налице първата предпоставка-налице отменен незаконосъобразен

административен акт-Заповед за принудително настаняване в СДВНЧ УРИ №5392 ПАМ-1170/06.06.2022 година на Началник сектор,, Незаконна Миграция“ при Отдел“ Миграция“ СДВР с влязло в сила Решение на АССГ на дата 28.07.2022 година, като спор относно тези факти между страните няма.

Но самият факт на отмяната на Заповедта за принудително настаняване в СДВНЧ и влизане и в сила не води автоматично до извод, че ищецът е претърпял посочените в исковата молба вреди. По делото липсват доказателства за това, че по време на престоя си в СДВНЧ ищецът е бил подложен на ужасни условия на живот, бил е психически сринат, претърпял е унижение, страх и срам предвид това, че в този дом са настанени много чужди граждани, предимно такива опитващи се незаконно да преминат през територията на РБ, някои дори с агресивно поведение, бил е принуден да съжителства с тях, не разбирал езика, който говорят, бил е непрекъснато следен чрез монтираните записващи устройства- видеокamери в самите стаи, не имал достъп до външния свят, входната врата на стаята се е заключвала всяка вечер и не е имал достъп до течаща вода и за физиологични нужди всяка вечер, а в стаята, в която е бил настанен с доста непознати хора за него извън капацитета е имало бълхи, дървеници и хлебарки и не съответствала на елементарни условия на живот, като по този начин са му нарушени основни права по ЕКЗПЧОС, изпитвал е силно притеснение, че приятелката му, с която живее на семейни начала, ще го изостави заради настаняването му в този дом за чужди граждани. Ищецът по никакъв начин не доказва тези свои твърдения с предвидените процесуални способности. Наред с това, от показанията на свидетеля С.- приятел на ищеца също не може да се установят тези твърдения/ като свидетелят твърди, че е посещавал ищеца в Б., а в Б. няма СДВНЧ/ защото свидетелят изобщо не изложи такива твърдения, а и да бе изложил, то свидетелят не е бил настанен в СДВНЧ заедно с ищеца, за да има конкретни възприятия относно условията в СДВНЧ. Напротив- свидетелят твърди, че ищецът е получил тикове на главата/ но в исковата молба такива твърдения не се сочат. Наред с това, твърдението на ищеца, че е изпитвал страх от това да не се раздели с приятелката си, с която живее на семейни начала отново е неподкрепено с доказателства, защото свидетелят С. изрично заяви, че ищецът се е разделил с приятелката си, защото няма документи и не може да сключат граждански брак/ а не, че вследствие на настаняването в СДВНЧ се е стигнало до раздялата им. Отново свидетелят твърди, че ищецът се е оплаквал от храната/ но такива твърдения в исковата молба не са изложени/

С оглед на това само простото твърдение, че ищецът е изпитвал срам, страх, бил е подложен на унижение и недостойно отнасяне, не може да обуслови и да доведе до извод, че ищецът е бил подложен на такова унижение/ и изложените в исковата молба твърдения са по-скоро в производства по ЗИНЗС и нарушаване на чл.3 от ЗИНЗС при задържане на лишени от свобода.

Наред с това, не се доказва, че ищецът е бил наблюдаван, следен ,в помещението, в което е бил настанен да е имало бълхи, дървеници и хлебарки, нито пък, че е бил подложен на унижение поради липса на течаща вода, бил е заключван.

С оглед на това, настоящият съдебен състав намира, че при принудителното настаняване на СДВНЧ на 06.06.2022 година ищецът не е преживял посочените в исковата молба стрес, срам, унижение и не е претърпял посочените в исковата молба вреди.

Не се доказва, че вредите са пряка и непосредствена последица от отмяната на незаконосъобразен административен акт, издаден от орган, осъществяващ административна дейност.“ Легална дефиниция на тези понятия пряка и непосредствена последица от увраждането, законодателят не е дал нито в Закона за отговорността на държавата и общините за вреди, нито в чл. 51 от действащия

Закон за задълженията и договорите, към който препраща параграф 1 от ПЗР на ЗОДОВ, нито в действалия от 1893 до 1950 г. Закон за задълженията и договорите, нито в други нормативни актове от действащото право. Както правната теория, така и съдебната практика, обаче, е приела критерии, от които да се изхожда при дефинирането на тези понятия.

Според правната доктрина водещи при определянето на съдържанието на понятията „пряка и непосредствена последица“ са теорията за равноценността, според която един факт е причина за резултата, когато, ако този факт е липсвал, то резултатът не би настъпил, и адекватната теория, съгласно която причина са тези условия, които причиняват резултата нормално, типично, адекватно, а не по изключение.

В практиката на Върховния касационен съд, изразена в Решение № 81/27.1.2006 г. по гр.д. № 23/2005 г. на 4 гражданско отделение на ВКС, Решение № 129/25.07.2005 г. по гр.д. № 2439/2003 г. на същото отделение на ВКС и други е възприето разбирането, че "...непосредствени вреди са тези, които по време и място следват противоправния резултат, а преки са тези, обосновават причинната връзка между противоправността на поведението на деликвента и вредите". е налице причинна връзка по [чл. 4 от ЗОДОВ](#). Преки са само тези вреди, които са типична, нормално настъпваща и необходима последица от вредоносния резултат, т. е. които са адекватно следствие от увреждането. Непосредствени вреди са тези, които са настъпили по време и място, следващо противоправния резултат. В конкретния случай, вредите, които се претендират не са пряка и непосредствена последица от отмяна на Заповедта за пирнодетлон ансанавена в СДВНЧ. Вредата е неблагоприятна последица, която накърнява правната сфера на едно лице. Вредите се делят на две големи групи: имуществени (материални) вреди и неимуществени (морални) вреди. Имуществените вреди накърняват имуществената сфера на лицата. Това са правото на собственост, ползване, строеж, сервитут, правото на надстрояване, пристрояване, подстрояване, различните субективни права на вземане, наследствени права и т.н. При договорната отговорност се носи отговорност за имуществени вреди. От своя страна, имуществените вреди се делят на претърпени загуби и пропуснати ползи. Претърпяна загуба е онази разлика в имуществото на лицето, която се получава след изпълнение на задълженията на другата страна по договора и при нея се съпоставя наличното имущество на изправната страна по време на възникването на задължението и наличното имущество на страната след изпълнението на задължението и тази разлика се нарича претърпяна загуба. Пак в ТР № 1/15.03.2017 година на ВАС е посочено, че делата за обезщетения по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ са искиви производства, те се развиват по правилата на ГПК, доколкото материята не е уредена от АПК, и в тях страните могат да представят всички относими доказателства в подкрепа на твърденията си, да навеждат всякакви доводи в тяхна защита, да правят възражения и да се защитават с всички допустими от закона средства. И. на обезщетението от неопозволено увреждане не е и не може да се превърне обаче в средство за неоснователно обогатяване, поради което и съдът, спазвайки принципа на справедливостта и съразмерността, следва да присъди само и единствено такъв размер на обезщетение

Не са налице са и останалите, визириани в чл.4 от ЗОДОВ предпоставки за присъждане на обезщетение за претърпените от ищеца неимуществени вреди, вследствие на принудителното настаняване в СДВНЧ и от отмяна на незаконосъобразната Заповед за принудително настаняване в СДВНЧ. Следва да бъде отбелязано още, че неимуществените вреди представляват сериозно засягане на личността и достойнството на гражданина, изразяваща се в претърпяване на болки/ като болката е краткотрайно преживяване на неприятно усещане, предизвикано от външно въздействие/, и страдания/ а страданието е

продължаваща болка/.

Не се доказва и причинната връзка между неимуществените вреди и отменения административен акт. Вредите не са доказани, нито по основание, нито размер, нито пък, че се дължат само и единствено от отмяната на Заповедта за принудително настаняване в СДВНЧ, при което липсват елементи от състава на отговорността по чл.1 от ЗОДОВ. Не се доказва и нарушение на основни права от ЕКЗПЧОС.

Всичко това сочи, че искът е неоснователен и недоказан и следва да бъде отхвърлен.

По иска за заплащане на законната лихва от датата на влизане в сила на решението за отмяна -28.07.2022 година до окончателното изплащане на сумата.

Съдът намира този иск също за неоснователен и недоказан, и следва да бъде отхвърлен. Задължението за лихва има акцесорен характер и зависи от съдбата на главното вземане и предвид неоснователността на иска за присъждане на обезщетение, то неоснователен е искът за присъждане на законната лихва.

Претенцията на ищеца за присъждане на разноски е неоснователна и не подлежи на уважаване. В полза на ответника по иска следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение.

По силата на алиеня (4) (Нова - ДВ, бр. 94 от 2019 г.) на чл.10 от ЗОДОВ, съдът осъжда ищеца да заплати на ответника възнаграждение за един адвокат, ако е имал такъв, съразмерно с отхвърлената част от иска, а в полза на юридическите лица се присъжда възнаграждение, ако те са били защитавани от юрисконсулт, чийто размер не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на [чл. 37 от Закона за правната помощ](#).

Под разноски в съдебното производство законодателят, с оглед на съдържанието на основната разпоредба - [чл. 78, ал. 1 ГПК](#), разбира разноски за такси, разноски по производството и възнаграждението на един адвокат. Разноските за такси са за държавните такси, дължими на основание [чл. 4, б. "а" и "о" от Закона за държавните такси \(ЗДТ\)](#) във вр. с [чл. 73, ал. 3 ГПК](#) и [чл. 9а, ал. 2 ЗОДОВ](#) и определени по размер в Тарифа № 1 към Закона за държавните такси, събирани от съдилищата, прокуратурата, следствените служби и Министерството на правосъдието и Тарифата за държавните такси, които се събират от съдилищата по Гражданския процесуален кодекс, както и за други дължими такси (например таксата на основание [чл. 9, ал. 2 от Закона за Държавен вестник](#)). Разноските по производството включват разноски, извършени от страната, във връзка с определени процесуални действия - депозит за призоваване на свидетел, възнаграждение за вещо лице, разходи за извършване на оглед. Възнаграждението за един адвокат представлява платеното възнаграждение на ползвания от страната адвокат.

В полза на ответника по иска следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение, доколкото законът допуска административният орган да упълномощи служител с юридическо образование за осъществяване на защитата по делото, то и представляваният правен субект има право на разноски, които изрично са предвидени в специалната норма. Прилагайки разпоредбата на чл.10,ал.4 от ЗОДОВ, съдът присъжда възнаграждение не в полза на юрисконсулта, а в полза на юридическото лице, което е защитавано от него, респективно в чиято структура се намира представляваният по този начин административен орган. След като възнаграждението се дължи не на юрисконсулта, а на бюджета на административния орган, който той представлява, реалното му заплащане е ирелевантно за реализиране на отговорността за разноски за загубилата делото страна по спора. При правна защита, осъществена от юрисконсулт, страната не следва да доказва пряко направения разход, докато обратното е важно за всички случаи, в които се

репарират разноски за адвокатско възнаграждение - ТР 6/2013 г. по тълк. дело № 6/2012 г. на ОСГТК на ВКС. Именно с оглед тези специфики на осъществяваното процесуално представителство, приравняването на юрисконсулта на адвоката досежно присъжданото възнаграждение е частично. В този смисъл виж: решение № 10/29.09.2016 г. по конст. дело № 3/2016 г. на Конституционния съд. **Разпоредбата на чл. 37 ЗПП** препраща към **НЗПП**, където в чл. 24 е посочено, че по административни дела възнаграждението за една инстанция е от 100 до 240 лева, а по административни дела с материален интерес възнаграждението е от 100 до 360 лева.

Съдът намира, че в полза на ответника по иска следва да бъде определено юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева, тъй като делото не представлява правна и фактическа сложност и са проведени две съдебни заседания, на които е взел участие юрисконсулт, активно е участвал при събирането на доказателствата, при което определеният размер на възнаграждение-100 лева е справедлив и съответен на извършеното процесуално представителство по делото-оказаната правна помощ от юрисконсулта.

Съдебните разноски са разходите на страните, произтичащи от участието им в административното производство. Всяка от страните по делото е отговорна за направените разноски. Отговорността за разноски по принцип е обективна/ безвиновна/, защото загубила спора страна отговаря за разноски, дори ако е положила най- голямо старание да води процеса добросъвестно. Съгласно разпоредбата на чл.81 от ГПК, по присъждането на разноски, съдът се произнася във всеки акт, с който приключва разглеждането на делото в съответната инстанция. Отговорността за разноските е гражданско облигационно отношение, то произтича от процесуалния закон и е уредено от него. Задължението за разноски произтича от неоснователно предизвикания правен спор и тежестта за тях е за страната, която неоснователно е предизвикала същия.

Воден от горното и на основание чл.203 АПК, вр.с чл.1,ал.1 от ЗОДОВ, Административен съд С.-град

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ ИСКА НА Н. Б. А. от [населено място] срещу Столична дирекция на вътрешните работи за заплащане на обезщетение за претърпени неимуществени вреди в размер на 20 000 лева вследствие отмяна на Заповед № УРИ-5392 ПАМ-1170/06.06.2022 година на Началник сектор „ Незаконна миграция“ при отдел „ миграция- СДВР, с която принудително е настанен в СДВНЧ чужденецът на 06.06.2022 година за периода от 06.06.2022 година до 28.06.2022 година, ведно със законната лихва върху сумата , считано от датата на влизане на решението в сила 28.07.2022 година до окончателното изплащане на сумата .

ОСЪЖДА Н. Б. А., РОДЕН В ГР. Т., Р. ФЕДЕРАЦИЯ ДА ЗАПЛАТИ НА СДВР СУМАТА ОТ 100 ЛЕВА- ЮРИСКОНСУЛТСКО ВЪЗНАГРАЖДЕНИЕ.

НА ОСНОВАНИЕ ЧЛ.138,АЛ.1 АПК ,ПРЕПИС ОТ РЕШЕНИЕТО ДА СЕ ИЗПРАТИ НА СТРАНИТЕ.

Решението подлежи на касационно обжалване пред ВАС на РБ в 14 дневен срок от получаване на препис от същото, съгласно разпоредбата на чл.211,ал.1 АПК.

СЪДИЯ:

